

Hvem har med sådan kærlighed
os skænket al sin herlighed,
sin egen sti på jorden trådt
til os den nat, han blev forrådt?

På korset han sin krone bar
af gennemstungne laurbær,
som tornebusken i sin brand
før bar i ørkenen af sand.

Min Gud min Gud, hvorfor er du
nu den, du er i al din gru?
Nu har du mig i døden sendt,
hvor intet menneske er kendt!

Lad døden dog min sjæl udfri
og find en grav og læg mig i,
og tilgiv dem, der vil mig ondt;
det er dem alle vel forundt.

Og lad dem følge mine spor,
hvor end de går på denne jord
igennem ørkenen ind i
det ubetvungne Himmerig.

Lars Hougaard Clausen